

[Hanne Reintoft.]

ring med størstedelen af befolkningen, og det havde været på sin plads, om regeringen havde lagt op til en langt bredere debat om problemerne, også i god tid inden amtsrådsvalgene. Denne debat skulle ikke kun have gået på de strukturelle problemer, som man tilsyneladende har stirret sig blind på, men også på indholdet af den meget diskuterede struktur. Hr. Asger Jensen må jo indrømme, at man kan lægge rammer, der er så snævre, at indholdet ikke bliver, som det kunne være; det er ikke principielt altid rigtigt først at lave rammerne. I øvrigt tror jeg, vi kan sige, at folk er dødtrette af rammelove, der aldrig bliver udfyldt. De har fået en børne- og ungdomsforsorgslov, de har fået en revalideringslov, de har fået en uddannelsesstøttelov; kort sagt, de har fået den ene rammelov efter den anden og set, at der ikke er kommet noget indhold i dem.

Det havde i denne sag været på sin plads, om kommissionen ikke alene havde gjort sig den ulejlighed at spørge de store interesseorganisationer som LO, Arbejdsgiverforeningen, Vanførefonden, pensionistorganisationerne osv., men også havde lagt debatten ud på de store arbejdspladser, i de store boligforeninger, i lejerorganisationerne, forældreorganisationerne osv. Hvis man her havde spurgt om, hvilke vanskeligheder der var for mennesker af i dag, og hvad befolkningen ønsker sig af en socialreform, så havde man ikke kun hørt svaret: en ændret struktur; man havde givet hørt krav om en forenkling af reglerne, så det kunne blive sådan, som jeg tror ombudsmanden har sagt, at enhver borger kan se, hvad der i den givne situation er hans ret. Men man havde også hørt, at hovedkravene ville være, at de kontante ydelser fik en anderledes rimelig størrelse, og at pensionerne blev til at leve af. Man havde hørt kritik af, at prisudviklingen ikke slår ordentlig igennem over for dagpengeydelse, og man havde hørt utilfredshed med det hav af undtagelsesbestemmelser, der i mange situationer

hindrer, at den enkelte får glæde af lovenes hovedtanke, ikke mindst på forsorgslovens område. Endelig tror jeg, man havde hørt stor irritation over, at næsten ingen af kommunerne opfylder deres forpligtelser efter loven og deres sociale ansvar.

Netop bl. a. det sidste, at kommunerne f. eks. ikke dækker behovet for daginstitutioner til børn og plejehjem til ældre, kan gøre mig meget betænkelig ved en for hurtig og vidtgående decentralisering af hele vor sociale administration. Det ligger klart, at kommunerne ikke har levet op til deres forpligtelser efter den gældende lov, og jeg ser i det nye lovforslag ikke noget sanktionssystem over for de kommuner, der, endog med større beføjelse, har tænkt sig at fortsætte denne praksis med ikke at udfylde lovens rammer. Jeg vil også gerne her vide, hvad man fra ministeriets side har tænkt sig.

Man må f. eks. være meget betænkelig ved nu at lade amterne få ansvaret for udbygningen af børne- og ungdomsforsorgens døgninstitutioner. Man ved, hvor dyrt det er, hvor upopulært det ofte er i befolkningen, og det bestående institutionsmateriale er i den grad forsømt og bagefter, at det er meget forlangt, at det skal klares af amtskommunen nu uden nogen central planlægning. Udviklingen er her som på andre områder hæmmet af næsten årligt gentagne nedskæringer af bevillingerne. Problemerne omkring opbygning af specialinstitutioner, kvalifikation af personale osv. ses heller ikke at blive umiddelbart lettere, selv om en decentralisering som princip på lang sigt kan virke demokratisk. Når udbygningen af daginstitutioner skal foregå under ledelse af det kommunale social- og sundhedsudvalg, må det nok betragtes som en nydannelse. Men det må være rimeligt at spørge ministeren, om det ikke i stedet havde været rigtigere også at se lidt på det pædagogiske formål, hvis man nu vil lave noget, der skal være en nydannelse i form af koordinering og samarbejde.

Opdragelse og undervisning betragtes